

Αγιορειτική Φωτοθήκη Το

Άγιον Όρος παραμένει ένα σπάνιο καταφύγιο για όσους επιμένουν ν' αγαπούν ιδιαίτερα τον Θεό και τον άνθρωπο, την περισυλλογή και τη θυσία, την ησυχία και τη δράση, την κατάνυξη και την προσφορά.

Δεν θα σας απασχολήσω για την πολύτιμη πολιτιστική κληρονομιά και για τις ανάγκες συντηρήσεως. Τα έργα αυτά θα τ' αφήσω σε άλλους ικανούς. Θα προσπαθήσω να μιλήσω γι' αυτά που κρύβονται πίσω από τα φαινόμενα, αυτά που διψά να κατανοήσει για να παρακληθεί ο νέος άνθρωπος. Ας αφήσουμε λοιπόν τον ιερό Άθωνα ανέπαφο για μια άλλη λατόμηση.

Ελάτε να καταγράψουμε το ύφος και το ήθος του Αγίου Όρους, που συνυφαίνονται με τα ταπεινά, τα νηφάλια, τα χαμηλόφωνα πρόσωπα ευγενών ποιμένων. Επισκεπτόμενος ο άγιος Νεκτάριος Αιγίνης στις αρχές του αιώνας μας μια αγιορείτικη μονή στο γηροκομείο της συνάντησε ένα ενάρετο Γέροντα. Έσκυψε και τον ασπάσθηκε. Από το στόμα του Γέροντος έβγαινε ευωδία. Είπε τότε ο άγιος στον συνοδό του: Αυτοί είναι οι πολυτιμότεροι θησαυροί του Αγίου Όρους. Περί αυτών των θησαυρών θ' αναφερθώ. Δεν θα μιλήσω για την ωραία φύση, τα δάση, τα δένδρα, τ' άνθη, τα στρουθία, τα βουνά και το κλίμα. Τό έργο θ' αφήσω στους ειδικούς, στους φυσιολάτρες, στους λογοτέχνες, στους ποιητές και στους οικολόγους. Επιτρέψτε μου πάντως να πω, έστω παρενθετικά, πως είναι βεβήλωση βαρειά να βρίσκεσαι σ' ένα άγιο τόπο και ν' ασχολείσαι πολύ με τ' άλογα, τ' άψυχα, τ' άπνοα, όσο κι αν έχουν σχέση με τον άνθρωπο, κι όχι με την ιερότητα του μοναδικού ανθρώπινου προσώπου και τις ανάγκες της ψυχής και τις εναγώνιες αναζητήσεις της αλήθειας. Προτιμώ να συζητώ μ' ένα ανόητο παρά με την πιο ωραία φύση. Οι Γέροντες λοιπόν λατρεύοντας τον Θεάνθρωπο πάσχουν για τον πονεμένο και προβληματισμένο άνθρωπο.

Αρκετοί θεωρούν ότι η ιστορία του Αγίου Όρους αρχίζει το 963 με την ίδρυση της ιεράς μονής Μεγίστης Λαύρας από τον μεγαλεπήβολο εκείνο ανατολίτη άνδρα, τον θεοφόρο όσιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη. Άλλοι πάλι θέτουν τις αρχές του αγιορείτικου μοναχισμού τον πέμπτο αιώνα. Ο περίφημος όσιος Ευθύμιος ο Νέος, ο θεοκίνητος Ιωάννης ο Κολοβός, οι ονομαστοί αυτάδελφοι ιεραπόστολοι Συμεών και Θεόδωρος, Βλάσιος από το Αμόριο ο συλλειτουργγός αγγέλων, οι ευγενείς Ευθύμιος και Ιωάννης κτίτορες της μονής Ιβήρων, Νεόφυτος και Ευθύμιος οι Δοχειαρίτες, Πάυλος ο Ξηροποταμηνός, Σίμων ο Μυροβλύτης και άλλοι πολλοί στη συνέχεια είναι οι κρίκοι μιας χρυσής αλυσίδας σπουδαίων Αγιορειτών ηγουμένων.

Η αυστηρή ζωή τους, η αθόρυβη κι ατάραχη, τους κοσμεί λαμπρά. Κατά τον όσιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, τον σοφό συναξαριστή, οι όσιοι του Άθω είναι τα εύοσμα κρίνα, τα τερπνά περιβόλια, τ' αγλαόκαρπα κι αμάραντα φυτά, οι αέναοι ποταμοί των χαρίτων.

Το Άγιον Όρος πήρξε το ακάματο εργαστήρι της αρετής, η σχολή της ανώτερης φιλοσοφίας, το ταμείο της τέχνης, της ορθοστασίας του Γένους και της φιλοκαλίας της Ελληνορθοδόξου Παραδόσεως.

Σήμερα που δυστυχώς παρατηρείται, παρά τις πάντα λαμπρές εξαιρέσεις, μια γενική πνευματική καθίζηση, που αναθεωρούνται βασικές αρχές της ηθικής και παραποιείται η ειλικρίνεια, η ευφύια και η πρόοδος, η ελευθερία γίνεται αντικείμενο καταχρήσεως. Η ακολούθηση του μοναχισμού από σώφρονες κι ικανούς νέους αποτελεί απορία πολλών η κόλαφο στην κοινωνία που αδιαμαρτύρητα πορεύεται την κατιούσα. Δεν γκρινιάζω μονότονα ως απόμακρος θεατής των πικρών καθημερινών συμβάντων. Η άνθηση του αγιορειτικού μοναχισμού την τελευταία τριακονταετία αποτελεί νησίδα σε πέλαγος αγριεμένο. Τή νησίδα αυτή διατήρησαν ιδιαίτερα σεμνοί άνδρες που βάστηξαν την ηγουμενική ράβδο με φόβο Θεού, γνώση και προσμονή.

Μοναχοί και προσκυνητές στον Άθωνα ζητούν να βρουν σήμερα την απωλεσθείσα δραχμή, την ησυχία, την αθωότητα, τον γλυκασμό της λύτρωσης. Η νοσηρότητα των παθών, οι λαβύρινθοι της ανειλικρίνειας, οι σοφιστείες των ευσεβισμών, όταν εξαγορεύονται πρόθυμα κι αυθόρμητα και κατατίθενται στο πετραχήλι των πνευματικών Γερόντων, δίνουν τη θέση τους στην αυθεντική ακεραιότητα με την ωριμότητα της μετάνοιας.

Τα λόγια όμως θεωρούνται περιττά, όταν μιλούν περίτρανα οι βίοι.

Πηγή: anemonpnoi-magdalini.blogspot.gr